

NECROLÒGICA

August Castelló és mort

Feta temps que les pàgines d'*Apunts* no s'entristien amb la notícia del trapàs d'algú molt estimat, i seria el meu desig més fervent no haver-me d'enfrontar mai amb el sempre difícil tràngol de retre l'últim adéu a un amic.

En aquesta ocasió es fa més dolorós, encara més, el comiat d'un dels homes més admirats i respectats de la Medicina de l'Esport al nostre país.

La personalitat d'*August Castelló* sobrepassa, però, els límits concrets de la seva vàlua professional. Fou, sens dubte, un gran clinic, mestre de generacions de metges que vam tenir la fortuna de compartir amb ell la nostra formació i després la nostra tasca professional. El seu amor a la Medicina, la seva entrega desinteressada, la seva curiositat permanent, feren d'ell un model difícil de seguir.

Però, per damunt de tot, fou un home bo, honest i conseqüent. Va saber estimar, comprendre i perdonar; féu de la integritat i del desprendiment una norma de conducta, i mai no renegà del que va creure fermament, malgrat totes les dificultats i incomprensions que marcaren la seva vida.

La seva mort va estroncar dos dels seus somnis més grans, viure els Jocs Olímpics de Barcelona i acabar un dels treballs d'investigació més ambiciosos que mai no s'han fet en la Medicina de l'Esport.

Es farà difícil, August, no tornar a sentir les teves passes ràpides pel passadís del Centre Mèdic; les teves familiars xerrades al voltant de la taula de despatx, vertaderes i improvisades sessions clíniques, esquitxades d'anècdotes brillants; ni els teus empipaments, a vegades infantils.

El teu record perdurarà per damunt de les altes muntanyes que tan vas estimar i segur que algun núvol dels que guarden amb zel els seus cims, haurà vessat algunes llàgrimes, tantes almenys com les que, als qui fórem els teus amics, ens ha fet vessar el teu traspàs.

Hacia tiempo que las páginas de *Apunts* no se ensombrecían con la noticia de la muerte de alguien muy querido, y sería mi más ferviente deseo nunca tuviera que enfrentarme con el siempre difícil trance de rendir el último adiós a un amigo.

En esta ocasión se hace más dolorosa, si cabe, la despedida a uno de los hombres más admirados y respetados de la Medicina del Deporte en nuestro país.

La personalidad de *Augusto Castelló* sobrepasa sin embargo los límites concretos de su valía profesional. Fue sin duda un gran clínico, maestro de generaciones de médicos que tuvimos la fortuna de compartir con él nuestra formación y después nuestro quehacer profesional. Su amor a la Medicina, su desinteresada entrega, su curiosidad permanente, hicieron de él un modelo difícil de seguir.

Pero por encima de todo fue un hombre bueno, honesto y consecuente. Supo amar, comprender y perdonar; hizo de la integridad y del desprendimiento una norma de conducta, y no renegó jamás de aquello en lo que él creyó firmemente, pese a todas las dificultades e incomprensiones que jalonaron su vida.

Su muerte quebró dos de sus mayores sueños, vivir los Juegos Olímpicos de Barcelona y finalizar uno de los trabajos de investigación más ambiciosos que se han hecho en la Medicina del Deporte.

Se hará difícil, Augusto, no volver a oír tus pasos rápidos por el pasillo del Centro Médico; tus familiares peroratas en torno a la mesa de despacho, verdaderas e improvisadas sesiones clínicas, salpicadas de anécdotas chispeantes; ni tus enojos, a veces infantiles.

Tu recuerdo perdurarà por encima de las altas montañas que tanto amaste, y seguro que alguna nube de las que encelan sus cumbres, habrá derramado algunas lágrimas, tantas al menos como a los que fuimos tus amigos, nos ha hecho derramar tu muerte.